

Sygn. akt I C 4919/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 marca 2019r.

sprawy z powództwa z powództwa (...) F. (...) z/s w G. ((...) 738)

przeciwko pozwanej **H. W. (PESEL (...))**

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 4919/18

UZASADNIENIE

W dniu 19 października 2018r. powód (...) 2 F. (...) z/s w G. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanej H. W. kwoty pieniężnej w wysokości 7.235,90zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód przytoczył okoliczności wskazujące na jego legitymację czynną powołując się w tym zakresie na przelew uprawnień oraz oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy pożyczki łączącej pozwaną z pierwotnym wierzycielem.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 17 maja 2017r. pozwana H. W. zawarła z (...) Finanse Sp. z o.o. z/s we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

W dniu 30 kwietnia 2018r. (...) N. (...) z/s w W. zawarł z (...) 2 F. (...) z/s w G. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem był m.in. roszczenie z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...).

(zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 10, wezwanie do zapłaty k. 10-11, oświadczenie o dokonaniu cesji k. 12, zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy k. 13-14, umowa pożyczki k. 15-20, umowa przelewu wierzytelności k. 32-42, oświadczenie o dokonaniu cesji praw k. 43, wykaz wierzytelności do umowy przelewu z dnia 30 kwietnia 2018r. k. 44)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

Należy wskazać, iż powód w żaden sposób nie wykazał, pomimo wezwania zarządzeniem z dnia 28 listopada 2018r. (k. 28), iż pierwotny wierzyciel pozwanego – (...) Sp. z o.o. z/s we W. przeniósł na (...) N. (...) z/s w W. dochodzoną pozewm wierzytelność. Przy czym okoliczność ta w żaden sposób nie wynika z dokumentu zatytułowanego

„oświadczenie o dokonaniu cesji praw” z dnia 19 maja 2017r. (k. 43), tym bardziej, iż odwołuje się on do umowy przelewu wierzytelności z dnia 11 września 2015r. mającej obejmować swoim zakresem należność (...) Finanse Sp. z o.o. z/s we W. w stosunku do pozwanej H. W. z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 17 maja 2017r. Poprzez brak możliwości zapoznania się z treścią dokumentu umowy cesji z dnia 11 września 2015r. powód nie udowodnił, iż przewidywała ona możliwość przelewu wierzytelności przyszłych.

Powód nie wykazał zatem ciągu następstw prawnych od pierwotnego wierzyciela pozwanej, w szczególności, iż roszczenie należne od pozwanej z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) objęte było zakresem przedmiotowym jakiegokolwiek cesji z wierzycielem pierwotnym.

W szczególności należy zwrócić uwagę na to, że powód nie dołączył w tym zakresie dokumentu umowy przelewu wierzytelności i wyciągu z listy wierzytelności, których dotyczył przelew, ani nie wykazał w żaden inny sposób, że (...) N. (...) z/s w W. nabył od (...) Finanse Sp. z o.o. z/s we W. taką wierzytelność i w takiej wysokości, którą ten przelał na powoda, a którą powód dochodzi w niniejszym postępowaniu.

Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało poprzednikowi prawnemu – por. wyrok SN z dnia 12 lipca 2016r. w sprawie o sygn. akt V CSK 187/06, opubl. L..

Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku oddalającego powództwo (por. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972r. w sprawie o sygn. akt III CRN 30/72, opubl. L.). Sąd nie jest zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958r. w sprawie o sygn. akt 1 CR 969/57 opubl. L., wyrok SN z dnia 15 września 1967r. w sprawie o sygn. akt III CRN 175/67, opubl. L.).

Ustawodawca w art. 511 kc mówi o „stwierdzeniu” przelewu wierzytelności pismem, tj. odnosi się do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta (por. wyrok s. apel w K. z dnia 8 marca 2005r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1516/04, opubl. OSA 2005/12/44). Ponadto umowa przelewu, regulowana treścią art. 509 i n. kc, jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia (por. wyrok s.apel. w Szczecinie z dnia 25 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 885/13, opubl. LEX nr 1461185).

Obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Należy bowiem zwrócić uwagę, że sądy cywilne orzekają w granicach określonego przez stronę powodową żądania (art. 187 § 1 pkt 1 kpc), a elementem uzupełniającym owo żądanie są okoliczności faktyczne je uzasadniające (art. 187 § 1 pkt 2 kpc).

W przedstawionych warunkach zaistniała okoliczność, o której mowa art. 339 § 2 kpc albowiem zaniechanie polegające na braku dołączenia dowodów na poparcie przytaczanych okoliczności daje asumpt do uznania, iż przytoczone

okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości, w szczególności w zakresie legitymacji czynnej powoda i biernej pozwanego oraz istnienia zobowiązania, jego wysokości i wymagalności w zakresie kapitału i należności ubocznych oraz podstawy faktycznej i prawnej żądania (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc, 353 kc i art. 354 § 1 kc).

Pozew jest pismem procesowym, które zawiera powództwo, tj. skierowany do sądu wniosek o udzielenie sądowej ochrony prawnej dokładnie określonego żądaniu, uzasadnionemu i skonkretyzowanemu przytoczonymi okolicznościami faktycznymi. Żądanie pozwu jest tzw. roszczeniem formalnym (procesowym), którego treścią jest twierdzenie powoda o przysługującym mu i podlegającym ochronie prawnomaterialnym interesie.

Legitymacja procesowa wskazuje kwalifikację materialną podmiotów prowadzących spór, w tym znaczeniu, że powód jest uprawniony do występowania z żądaniem udzielenia mu ochrony prawnej w stosunku do pozwanego, a ten zobowiązany do określonego zachowania się.

W niniejszym postępowaniu powód nie wykazał, że spełnia materialnoprawną przesłankę procesu, która decyduje o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości jego twierdzeń, że wymieniony w powództwie stosunek prawny istnieje i co jest jego przedmiotem.

W przedmiotowym postępowaniu nie istnieje możliwości określenia, że w procesie występują w charakterze stron te podmioty, które są jednocześnie podmiotami stosunku prawnego będącego przedmiotem procesu.

Przed oceną merytoryczną sprawy Sąd zawsze z urzędu ustala czy strony występujące w procesie posiadają legitymację, jej brak zawsze skutkuje oddaleniem powództwa bez potrzeby, a dokładniej bez możliwości merytorycznej oceny roszczenia.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.